

Μεσάζων, τίς μᾶλλον καὶ τίς ἥττον, τίς ταχύτερον καὶ τίς βραδύτερον, κατὰ τὴν διαφορὸν δύναμιν, μεθ' ἧς τὸ ρευστὸν κυκλοφορεῖ δι' αὐτοῦ.

Ἄν. Ἀλλὰ καὶ τὴν τράπεζαν, αἰρομένην εἰς τὰ ὕψη, (ἀφ' ἧν κατὰ μέρος αὐτὸν τὸν K. Home), θὰ μοὶ ἐξηγήσης καὶ ταύτην ὡς φαινόμενον φυσικόν;

Ἐγ. Ἀφ' οὗ μοὶ ἐξηγήσης ὡς τοιοῦτο ἄλλο φαινόμενον, κατ' ἐμὲ οὐχ ἥττον παράδοξον, ὅτι καὶ ἡ τράπεζα καὶ σὺ καὶ ἐγώ, καὶ πάντα σχεδὸν τὰ ἐπὶ γῆς σώματα φέρονται οὐχὶ πρὸς τὸ ὕψος, ἀλλὰ πρὸς τὸ βάθος καὶ τὸ κέντρον τῆς γῆς.

Ἄν. Ἀποτελέσματα τῆς βαρύτητος.

Ἐγ. Ναί, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου μοὶ εἶπας, ἀλλὰ μένων μοὶ ὀφειλέτης πάντοτε τῆς ἐξηγήσεως περὶ τοῦ τίς τῆς βαρύτητος ἢ πρώτη αἰτία. Συνεπεῖς εἰς τὴν ἡμετέραν ὑπόθεσιν, βαρύτητα ἐννοοῦμεν τὴν ἀνέκαθεν εἰς τὸ ἀεικίνητον ρευστὸν δοθεῖσαν ὥσιν, ὥστε νὰ ρέῃ πανισχύρως, οὕτω τοῦ Πλάστου ὀρίσαντος, ἀπὸ τῆς περιφερείας πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς, συμπαρασύρον καὶ πάντα τὰ σώματα εἰς ὅσων τὴν πρὸς τὰ κάτω φορὰν δὲν ἀντιτάττει ἀρκοῦσαν ἀντίστασιν ὁ ἀήρ. Ὑποθέσωμεν *Μεσάζοντα* ἓνα, τὸν K. Home, ἢ πολλοὺς ὁμοῦ, ὧν ἡ θέλησις τοσαύτην νὰ ἔχῃ δύναμιν, ὥστε νὰ οὐδετερῇ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν πρὸς τὰ κάτω φορὰν τοῦ ρευστοῦ, καὶ νὰ στρέφῃ αὐτὴν πρὸς τὰ ἄνω. Ἐννοεῖται ὅτι τότε, ἐπὶ τῶν ὀλίγων ἐκείνων στιγμῶν θὰ πρέπη κατὰ φυσικὸν λόγον νὰ αἰωρηθῇ, νὰ συμπαρασυρθῇ πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ρευστοῦ διαρρεόμενον πάγιον σῶμα, εἴτε τράπεζα ἢ, εἴτε ὁ K. Home (A, 2, β—5. — B, 13).

(ἔπεται τὸ τέλος).

ΣΚΕΨΕΙΣ ΦΡΟΝΙΜΟΥ ΜΗΤΡΟΣ.

ΔΥΟ ΚΑΚΩΝ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΟ ΜΗ ΧΕΙΡΟΝ ΒΕΛΤΙΣΤΟΝ.

Μάλιστα· ἐκ δύο κακῶν πρέπει νὰ ἐκλέγωμεν το μικρότερον καὶ ἡ ἐκλογὴ αὕτη πρέπει νὰ γίνηται ὅσον ἔνεστι ταχύτερα — τοῦτο εἶνε ἡ μεγίστη τέχνη τοῦ βίου, ἡ σπουδαιότητα καὶ ἡ μᾶλλον ἀπαραίτητος, ὀφείλομεν δ' αὐτὴν πρωϊμώτατα νὰ διδάξωμεν καὶ ἐντυπώσωμεν εἰς τὸν νοῦν τῶν τέκνων ἡμῶν. Ἡ ἀπλὴ περίπτωσις, καθ' ἣν μεταξὺ δύο τρόπων ἐνεργείας δέον νὰ ἐκλεξώμεν, ὧν ὁ μὲν ἀποφέρει προφανὲς κέρδος, ὁ δὲ ἐπίσης ὀφθαλμοφανῇ ζημίαν, εἶνε ἀτυχῶς σπανιωτάτη. Οἰκοθεν ἐννοεῖται ἐνταῦθα ὅτι καὶ ὁ μᾶλλον ἀδέξιός νουὸς θὰ κάμῃ τὴν προσήκουσαν ἐκλογὴν. Ἀπαιτεῖται ὅμως καὶ πνεύματος ἐτοιμότης καὶ ὀξυδερκὴς κρίσις, ὅταν πρόκηται νὰ γίνῃ ἀμέσως ἐκλογὴ μεταξὺ δύο πραγμάτων ἐπίσης ἐπιβλαβῶν καὶ νὰ κατανοηθῇ, ποῖον ἐκ τῶν δύο εἶνε τὸ ἥττον ἐπιβλαβές. Ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι ἀνὰ πᾶσαν ὥραν λαμβάνομεν ἀνάγκην τῆς διαγνώσεως ταύτης μικροῦ κακοῦ πρὸς ἀποφυγὴν μεζζονος· τολμῶ μάλιστα νὰ ἰσχυρισθῶ, ὅτι κύριον θέμα τοῦ ἡμετέρου βίου εἶνε ἐκ δύο κακῶν νὰ ἐκλέγωμεν τὸ μικρότερον· ἀρχίζω δὲ μὲ τὰ μικρὰ καὶ ὅλως ἀφανῇ ἐπεισόδια τοῦ οἰκιακοῦ βίου.

Ἀνοίγω τὸ πρωτὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἡ πρώτη μου σχεδὸν ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἐκλογὴ εἶνε ἡ μεταξὺ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ κοιμηθῶ ἀκόμη καὶ τῆς ἀργοπορίας τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ἔργου διὰ τῆς ἐξώρας ἐγέρσεως. Ἡ ἀπόφασις λαμβάνεται ἀμέσως, ὁ ὕπνος διακόπτεται καὶ ἐγείρομαι τῆς κλί-

νης. Μετὰ βεβαιότητος σχεδὸν ἀναμένω σημερον μετὰ μεσημβρίαν ἐπίσκεψιν, ἀλλὰ συγχρόνως ἔχω καὶ ἀσχολίας τινὰς κατ' οἶκον, αἵτινες ἡδύναντο νὰ καταστρέψωσι καινουργὰς ἐνδυμα· τί λοιπὸν πρέπει νὰ ἐνδυσθῶ; Τὸ μικρότερον κακὸν εἶνε ἐὰν ἐκτεθῶ εἰς τοὺς ξένους μὲ τὰ ἐνδύματα τῆς ἐργασίας μου, καὶ δι' αὐτὸ ἐκλέγεται. Εἰσέρχομαι εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἡ ὀκνηρὰ ὑπηρετρία ἀπῆλθεν ἤδη καὶ ἡ μεγάλη χύτρα τοῦ ζωμοῦ πλησιάζει νὰ ὑπερεκχειλίσῃ ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Ὡστε, ὡς βλέπετε, δεινοῦνται τὰ πράγματα καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ ὥραν ἀναγκάζεται τις νὰ ἐκλέγῃ μεταξὺ δύο κακῶν. Εὐνόητον εἶνε ὅτι καὶ ἕκαστος κατὰ τὴν θέσιν, τὸ γένος καὶ τὴν ἡλικίαν δύναται νὰ ἀναφέρῃ ἑκατομμύρια τοιούτων παραδειγμάτων.

Δὲν θέλω νὰ σημειώσω ἐνταῦθα ἐκεῖνας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς τόσον φυσικὴ εἶνε ἡ ἐκλογὴ, ὥστε οὐδεμίαν ἀπαιτεῖ σκέψιν. Τίς δὲν θὰ καταπῇ ἀσμένως τὸ πικρὸν φάρμακον, ἵνα ἀπαλλαγῇ νόσου πλήρους ἀλγηδόνων; Τίς θὰ ὀκνήσῃ νὰ βρέξῃ καὶ ἐνδύματα καὶ ὑποδήματα μόνον καὶ μόνον ἵνα σώσῃ πνιγόμενον παιδίον; Ἀλλὰ συχνάκις παρίστανται πρὸ ἡμῶν καὶ ἄλλα ζωτικὰ ζητήματα, καθ' ἃ τὰ „κακά“ τόσον μεγάλα φαίνονται, ὥστε ἡ ἀπόφασις συνεπάγεται συγχρόνως καὶ μεγάλην εὐθύνην, ἐκ δὲ τῆς ἡμετέρας „ἐκλογῆς“ ἐξαρτᾶται ὅλη ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία ἡμῶν ἢ τῶν προσφιλεστάτων ἡμῶν ὄντων.

Νομίζω ὅμως ὅτι, ὅστις ἔμαθε ταχέως καὶ ἀσφαλῶς νὰ διακρίνῃ τὸ ἐκ δύο κακῶν ἐλαφρότερον, αὐτὸς δὲν θὰ δυσκολευθῇ ν' ἀποφασίσῃ ὅταν πρόκηται νὰ ἐκλέξῃ τὴν τυραννίαν ἀδίκου προῖσταμένου ἢ τὴν ἀπώλειαν ἀσφαλοῦς θέσεως, ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὸν συζυγικὸν βίον τῆς θυγατρὸς ἢ ν' ἀποσιωπήσῃ συμβουλήν, ἥτις πολλὰ κακὰ θὰ ἡδύναντο νὰ διορθώσῃ, νὰ ἐκθῇ τὸ τέκνον τοῦ εἰς τοὺς κινδύνους ξένης ἀγωγῆς ἢ εἰς τοὺς ἀτελοὺς κατ' οἶκον ἐκπαιδεύσεως, νὰ κατακρίνῃ αὐστηρῶς παράπτωμά τι τοῦ υἱοῦ, καὶ ἡ αὐστηρότης αὕτη ἴσως νὰ τῷ στερήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην ἐκ μέρους αὐτοῦ, ἢ νὰ παραδεχθῇ αὐτὸ μελιχλίως, ἢ δὲ ἐπιεικεία αὕτη νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐπιπολαιότητά του.

Καὶ πράγματι τίς θὰ ἡδύναντό ποτε ν' ἀπαριθμήσῃ τοὺς λεγεώνας μεγάλων καὶ μικρῶν κακῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἕκαστος ἄνθρωπος ὀφείλει πάντοτε τὰ ἐλαφρότερα νὰ ἐκλέγῃ, ἀπὸ τῆς πρώτης „ἐκλογῆς“ τοῦ θηλάζοντος μεταξὺ πείνης καὶ ἐπιβαλλομένης τροφῆς μέχρι τῆς τελευταίας ἐκείνης καὶ φοβερᾶς „ἐκλογῆς“ τοῦ αὐτόχειρος μεταξὺ θανάτου καὶ ζωῆς;

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ.

(Ἀνίγημα. — Συνέχεια.)

Ὁ βασανιστὴς τῆς Ἰωσηφίνας ἐβράδυνε τὰ δραματὰ βήματά του ἰδὼν προσερχόμενον πρὸς αὐτὸν ἓνα τῶν κηπουρῶν τοῦ νεκροταφείου, ὅστις ἐκβαλὼν τὸν πλὸν του, εἶπε — Πρὸ ὀλίγου, κύριε ἐπιθεωρητά, ἔφεραν εἰς τὸ ὑπόγειον τῶν νεκρῶν τὸ πτώμα πνιγμένης γυναίκος, τὸ ὁποῖον εὗρεν ὁ νυκτοφύλαξ πρὸ τοῦ φραγμοῦ τοῦ ῥύακος· φαίνεται ὅτι δὲν ἔμεινε πολλὴν ὥραν εἰς τὸ ὕδωρ.

— Ἐτοη! — ἔτοη! εἶπεν ἀπαθὲς ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ νεκροταφείου, εὐρὲθι τίποτε, ἐμποροῦν νὰ μᾶς πληροφωρήσῃ περὶ τῆς αὐτοκτονήσεως;

— Εἰς τὸ θυλάκιον τῆς γυναίκος εὐρὲθι ἐπισκεπητήριον, ὅπου ἦτο γραμμένον: *Σωσάννα Γρίμμ*, ἡθοποιός.

— Ἄ, θεατρίνα! ὑπέλαβε περιφρόνητικῶς οὗτος, μοχθηρῶς δὲ γελῶν προσέειπε. — Ἐτσάκωσα αὐτὴν τὴν μικρὴ ἐκεῖ ὅπου ἔκλεφετε τριαντάφυλλα· δὲν μοῦ λὲς ὅμως, ἂν ἔσταλῃ εἰδοποιήσις εἰς τὴν ἀστυνομία, ὅτι εὐρὲθῃκε ἓνα πτώμα;

— Μάλιστα, ἀπάντησεν ἐκεῖνος.

— Άμα ἔλθῃ λοιπὸν ὁ ἀστυνύμος νὰ ἐξετάσῃ τὸ λείψανο, θὰ τοῦ δώσω συγχρόνως καὶ τὸ κλεφτοκόριτο τοῦτο, νὰ τὸ πάγῃ 'στὴ φυλακὴ.

Σύρον κατόπιν τοῦ τρυφερὸν πλάσμα, ὁ ἐπιθεωρητὴς ὤδευσε περαιτέρω μέχρι θυλίνου τινὸς παραπήγατος, τοῦ ὁποίου ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ὤθησεν ἐντὸς αὐτοῦ τὴν Ἰωσηφίνα, ἐπιλέγων. — Πρὸς τὸ παρὸν κάτσε ἐδῶ μέσα, καὶ κάμει συντροφιά τῆς θεατρίνας.

— Ἡ θύρα ἐκλείσθη ὁρμητικῶς ὅπως τῆς μικρᾶς κόρης, πεσοῦσης ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ἐκ τοῦ φόβου ἀπωλεσάσης σχεδὸν τὰς αἰσθήσεις της. Ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἤρχισε νὰ συνέρχηται καὶ ἡρώτα ἑαυτὴν, διὰ τί ἄρα γε ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος τόσον τὴν εἶχε κακομεταχειρισθῇ καὶ τὴν ἔκλεισεν εἰς τόσον σκοτεινὸν μέρος.

Ἐν τῇ ἀδωότητι τῆς Ἰωσηφίνας οὐδένα λόγον εὑρίσκει, δι' ὃν ἔπρεπε νὰ ὑποστῇ τοιαύτη τιμωρίαν· ἀλλὰ πρὸς τίνα σκοποὺν λοιπὸν τὴν εἶχον κλείσει ἐδῶ; Ὅλγρον φῶς εἰσέρχεται ἐκ τινος παρὰ τὴν ὀροφὴν εὐρισκομένης κιγκλιδοῦς θυρίδος, οὕτω δὲ κατωρῶσε μετ' ὀλγρον νὰ ἴδῃ εἰς τοὺς τοίχους σανίδας, βράβδους, κλίμακα, ἐν πύον καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα χρησιμεύοντα εἰς ἀνόρυξιν τάφων. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἔκειντο χονδρὰ σχοινία, ὡς ἐκεῖνα δι' ὧν καταβιάζοντο τὰ φέρετρα, πρὸς τοῦτοις δὲ ἐν πρίονιον, μία σφύρα καὶ καρφία. Πρὸ τῶν κιγκλίδων τοῦ παραθύρου ἐκινούντο οἱ κλάδοι ἀκακίας· αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐφώτιζον τὰ φύλλα αὐτῆς, μία δ' αὐτῶν εἰσέδυσσε καὶ εἰς τὸν σκοτεινὸν χώρον. Εἰς τὸ ἡλιακὸν φῶς ἐφάνησαν τότε πυκνὰ πλέγματα ἀραχνῶν, τὰ δὲ δυσειδῇ ταῦτα ζῶα ἀνήσυχον ἀπὸ τοῦ φωτὸς ἔδραμον εἰς τὸ σκότος. Ἡ Ἰωσηφίνα μεγάλως ἐφοβεῖτο τὰς ἀράχνας, κατελήφθη δὲ ὑπὸ φρίκης, ἰδοῦσα μίαν ἐξ αὐτῶν ἀκριβοῦς ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν της, καὶ ἀπεμακρύνθη ἐκείθεν. Τότε μόλις διέκρινε γυναικεῖαν μορφήν, ἐξηπλωμένην καὶ ἡσυχάζουσαν ἐπὶ τινος ἐλκιδίου. Αἰσθημα μεγάλῃ ἀνακουφίσεως τὴν κατέλαβε, γνωρίζουσαν ἤδη ὅτι δὲν ἦτο μόνη, καὶ μετὰ χαρᾶς ἐπλησίασε καὶ ἀνεγνώρισε τὴν δούλειαν τοῦ χρυσοῦ ψελλίου, ὅπερ ἀκόμη ἔφερεν εἰς τὸν βραχίονά της. Ἡ μικρὰ κόρη ἐνόμιζεν ὅτι, ὅπως καὶ αὐτὴν, οὕτω καὶ τὴν κυρίαν ταύτην ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶχε κλείσει εἰς τὸ σκοτεινὸν τοῦτο μέρος· τῇ ἐφάνετο ὅμως ἀνεξήγητον, πῶς ἡ συμμέτοχος αὕτη τῶν δεινῶν της ἡδύνατο ἀμερίμνως νὰ κοιμᾶται. Ὅπως δὴποτε ὅμως θέλουσα νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχήν, ἤρχισε νὰ κρούῃ ἐλαφρῶς διὰ τοῦ δακτύλου της τὰς ὠχρὰς χεῖρας τῆς γυναικὸς, ἃς αὕτη εἶχεν ἐπὶ τοῦ στήθους ἐσταυρωμένας. Ἀλλ' αὐταὶ ἦσαν ὥσει ἐκ πάγου, ἦσαν τόσον ψυχραὶ, ὅσον καὶ αἱ χεῖρες τῆς ἀγαπητῆς μητρὸς της, ὅτε ἡ κυρὰ Φωτεινὴ εἶχεν εἰπεῖ, ὅτι ἦτο πεθαμένη.

Ἦσαν λοιπὸν χεῖρες πεθαμέναι; Τὸ πρόσωπόν της ἐφαίνετο ὥσει κατεσκευασμένον ἐκ κυανολεῖκου λίθου· αἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ στόμα ἦσαν συσταλλόμενα· οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμίλειστοι, οἱ δὲ ὀδόντες ἔσφιγγον τὸ σπασμωδικῶς συσταλὲν κάτω χεῖλος. Ἡ Ἰωσηφίνα ἐφρικίασεν· ἡσθάνθη τοὺς πόδας της ἐντὸς ὕδατος, στάζοντος ἐκ τῶν ἐνδυμάτων τῆς ἀφώνου γυναικὸς.

Πρὸ τῆς κιγκλίδος τοῦ παραθύρου ἐφαίνοντο τὰ φύλλα τῆς ἀκακίας, ἅτινα σείόμενα ὑπὸ τοῦ ἀέρος ἄλλοτε μὲν ὅφινον νὰ εἰσέρχεται φῶς εἰς τὸν χώρον ἐκεῖνον καὶ νὰ φωτίζηται τὸ νεκρὸν σῶμα, ἄλλοτε δὲ ἐπεσκίαζον αὐτό. Τοιοῦτοτρόπως ἐνόμιζε τις ὅτι τὸ λείψανον ἐκινεῖτο, συνέσπα τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ἤνοιγε καὶ ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐκ τοῦ φόβου της ἡ μικρὰ κόρη ἐνόμιζεν ὅτι καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κείμενα σχοινία ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι ζωὴν, νὰ ἔρπωσι πρὸς αὐτὴν ὡς ὄφεις, νὰ περιπλέκωνται εἰς τοὺς πόδας της καὶ βαθμυδὸν ἀνερχόμενα νὰ περισφίγγωσι τὸ ἀποναρκωδὲν αὐτῆς σῶμα, ἔπειτα τῇ ἐφάνετο ὅτι τὸ πύον καὶ τὸ πριόνιον ἐπήδησαν πλησίον της, ἀκολουθοῦμενα ὑπὸ τῆς σφύρας καὶ τῶν περὶ αὐτὴν ὀρχουμένων καρφίων, καὶ τὸ μὲν πύον ἤρχισε μετὰ σπουδῆς ν' ἀνορύττῃ τὸ ἐδαφος, τὸ δὲ πριόνιον δὲ τῶν ὀδόντων κρεμάμενον ἀπὸ τῆς κόμης της νὰ τὴν σύρῃ εἰς τὸν ἀνορυχθέντα τάφον. Ἐπειτα ἡ σφύρα ἤρχισε νὰ ἐμπηγνῇ τὰ καρφία εἰς τὸ μέτωπόν της, ἐν ᾧ τὸ ἄλγος, ὅπερ αὐτὴ ἡσθάνετο, τῇ εἶχεν ἀφαιρέσει πᾶσαν συναίσθησιν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνεψήθη ἡ θύρα καὶ εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐφάνη τὸ μικρὸν σῶμα τῆς Ἰωσηφίνας, ἀφώνου καὶ περιπεπλεγμένης εἰς τὰ σχοινία.

— Ἄχ, τί γυρεύει ἐδῶ αὐτὰ τὰ κορίττι; . . . τὸ ἔκλεισαν, φαίνεται, κατὰ λάθος! ἀνέκραξεν ὁ εἰσερχόμενος ἀνὴρ, ὅστις λαβὼν αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονάς του ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὑπαίθριον.

— Πῶς τρέχουνε παντοῦ αὐτὰ τὰ παιδιὰ, ἐξηκολούθησε, χωρὶς νὰ ξεορουν' ὅς τί κινδύνους πηγαίνουν καὶ πέφτουν! Ταῦτα λέγων ἐναπέθεσε τὸ ἀκίνητον σῶμα τῆς μικρᾶς κόρης κατὰ γῆς καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τῆς ὑπὸ βρύον κεκαλυμμένης γωνίας ἐπιταφίου τινὸς λίθου.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο γέρον, σθενὲς καὶ μικρὸς τὸ ἀνάστημα. Τὸ ἐπίμηκες καὶ ἀγένειον πρόσωπόν του ἦτο κεκαλυμμένον ὑπὸ ρυτίδων, ἡ δὲ κόμη του, ἀραιὰ καὶ κιντρινοβαῖος, κατήρχετο μέχρι τῶν ὤμων του. Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν πεπαλαιωμένα καὶ τὸ μόνον, ὅπερ ἐξ αὐτῶν διεκρίνετο, ἦτο κυανοῦν μεταξωτὸν μανδύλιον χρησιμεῖον ὡς λαμοδέτης. Οἱ βρεμβώ-

δεις ὀφθαλμοὶ τοῦ γέροντος προσέβλεπον συμπαθῶς τὴν Ἰωσηφίνα, ἀνοίξασαν ἤδη τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀναπνεύσαν μετὰ σφοδρότητος. — Καθὼς φαίνεται τὸ παιδί πολὺ ὑπέφερε κοντὰ 'στὴν πεθαμένη, εἶπε κατ' ἑαυτὸν, κοντὰ 'στὸ λείψανον τῆς Σουσάννας. Εἶτα σταυρώσας τὰς χεῖράς του ἔρχισε νὰ περιπατῇ μελαγχολικῶς λέγων κατ' ἰδίαν.

— Δὲν τὸ πιστεῖται ποτὲ ὅτι θὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ, καθὼς μοι ἔλεγεν εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν της. Ἡ δυστυχὴς ἐκράτησε τὸν λόγον της, προτοῦ προφθάσῃ νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Ταῦτα λέγων ἐξήγαγε τὸ βινόμακτρον καὶ ἀπέμαξε τοὺς δακρύοντας ὀφθαλμούς του. Ἡ Σουσάννα ἐξηκολούθησε μετὰ λυγμῶν, ἦτον ἀληθινὴ καλλιτέχνης· εἰς τὰ πρόσωπα τοῦ παρίστανεν ἀπέδνησκε μὲ τόσῃ συγκίνησιν, ὥστε ὅλοι ἔκλαιον! . . . τώρα ὅτε πραγματικῶς ὁπῆθανε καὶ τόσον τραγικῶς οὔτε ἓνα δάκρυο θὰ χυθῇ ἀπὸ κανένα, ἐκτὸς ἐμοῦ. Εἶτα προσιδὼν τὴν συνελθούσαν Ἰωσηφίνα, τὸ παιδί ἀρχίζει νὰ ἡσυχάζῃ, εἶπε καὶ ἐξηκολούθησεν αὖθις κατ' ἑαυτὸν διμύλῳν — ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ νεκροταφείου μοῦ εἶπεν ὅτι, ἅμα ἔλθῃ ἡ ἀστυνομία, θὰ κάμῃ ἓνα πρωτόκολλον ἐμπρὸς μου περὶ τοῦ λειψάνου. Ἦλθα νὰ ἰδῶ μὴ στιγμὴ μόνος τὴν προσφιλεῖ νεκράν· ἃς πάγῃ λοιπὸν μέσα.

Ἀλλὰ προχωρήσας βήματά τινα ἕστη πρὸ ἵππου τινός, δεδεμένου διὰ τοῦ χαλινῶ εἰς τὸν κορμὸν νεκροῦ δένδρου, ὁ ἄνθρωπος εὐθὺς ἀπέκοπτε καὶ κατέτρωγε τὰ φύλλα.

— Ἄχ, Πιερόττε μου, εἶπε θαυπεύων τὸ κιντρινοχρὸν δέρμα τοῦ ζῴου, 'στὰ χαμένα τρέχαμε ἀπὸ τὸ μεσάνυχτα ἕως τὸ πρωῒ, γιὰ νὰ προφθάσουμε τὴν Σουσάννα. Ἀλλὰ σὺ δὲν ξέρεις τί θὰ πῇ λύπη . . . ἡ ὄρεξις σου δὲν λιγότευσε . . . ἀλλὰ νομίζω καὶ ἐγὼ δὲν θὰ κάμω κακὰ, ἂν πιῶ μὴ βουφηξιά κρασί ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἔδωκεν ἡ Καρολίνα μετὰ τὴν ἐλπίδα, ἴσως ὠφελήσῃ τὴν ἀπληπισμένην συνάδελφόν της.

Ἐξήγαγεν ἐκ τινος θυλάκου τοῦ ἐφιππίου φιάλην καὶ ποτήριον καὶ πληρώσας αὐτὸ ἐκένωσε μετ' ἀπληστίας. Ὡ, ἐξαίρετο κρασί, ἐψιδύρισε μειδιῶν, τὸ νέκταρ τοῦτο ἡ Καρολίνα τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ἀνθυπασπιστὴν, τοῦ ὁποίου ὁ πατέρας εἶνε κρασοπώλης καὶ εἰς τὸν υἱὸν του κάμνει δῶρα μόνον τέτοια κρασιά, τὰ ὅποια, λέγει, δὲν τὰ πωλεῖ, διότι εἶνε ἀνόθευτα.

Μετὰ τοῦτο ἐρόφησε καὶ δεῦτερον ποτήριον κατὰ τὸ ἥμισυ, λέγων.

— Ἡ Καρολίνα εἶνε καλὴ τεχνήτρια ὡς θαλαμηπόλος, ἀπόψε ὅμως πρέπει ν' ἀναλάβῃ τὸ τραγικὸν πρόσωπον τῆς . . . ἐπειδὴ ἀμέσως δὲν ἀντικαθίσταται ἡ Σουσάννα. Φοβοῦμαι μήπως γελᾷ ὁ κόσμος, ὅταν ἡ Καρολίνα . . . ἐτοιμάζεται ν' ἀποθάνῃ.

Ἐκένωσεν αὖθις τὸ ἐκ νέου πληρωδὲν ποτήριον ἀναφωνῶν. Αἶ, ἃς ἦνε ἐπὶ τέλους· ἃς γελᾷ τὸ δημόσιον ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ κλαύσῃ· μοῦ εἶνε ὅλος διόλου ἀδιάφορον, ὅταν ζῶμεν μέσα εἰς τοιαύτην κατάστασιν πραγμάτων. Ὡ . . . ποῦ κατήντησα!

Καὶ ταχέως ἔφερε τὴν φιάλην εἰς τὸ στόμα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πῇ ἐξ αὐτῆς τὴν ἀπεμακρυνεν ὥσει καταληφθεὶς ὑπὸ αἰσθημάτων αἰσχύνης, καὶ εἶπε θλιβερός.

— Διὰ τί νὰ πιῶ ἀπὸ τὴν φιάλην, ἐν ᾧ ὑπάρχει ποτήριον; Εἶνε πάντοτε καλύτερον, ὅσον κἀνένας καὶ ἂν ἐξέστη, νὰ κρατῇ τοὺς καλοὺς τρόπους, δι' ὧν ἀντεράφῃ· καὶ τοῦτο εἶνε μία παρηγορία. Τώρα ὅμως ἃς πηγαίνω ἐπὶ τέλους εἰς τὴν νεκράν.

Πρὶν ὅμως εἰσελθῇ εἰς τὸ παραπήγμα ὠπισθοχώρησε πάλιν· — Μὴ τί κάμνω ἐγὼ; πῶς ἔμπορὸν νὰ ἔμω ἔσθῃ μετὰ τὴν ἀμπουλα καὶ τὸ ποτήρι ἐστὶ χέρι· Ἀλλόμονον! αἰσθάνομαι ὅτι ἔχασα κάθε αἰσθημα εὐπρεπείας.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἤρχισε νὰ ψιθυρίζῃ. — Καὶ ἐγὼ ἴσως ἀποθάνω ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι πιστοὶ λάτρεις τῶν ὠραίων τεχνῶν . . . εἰς τοὺς δρόμους . . . ὡς ὁπερριμένον καὶ παρηγνωνισμένον μέλος τῆς κοινωνίας. Αἶ, καὶ μὲν Θεόφιλε, ἀξιοδρῆνῃτε σύζυγε τῆς διευθυντρίας πλάνητος θεατρικοῦ διάσου, ἀρμόζοντος μᾶλλον εἰς τὴν ἐγκύμνασιν ἵππων καὶ κυνῶν καὶ ἀπαρμιλλοῦ μόνον εἰς ἐπίδειξιν ὠμῆς σωματικῆς βώμης, αἶ, ἀτυχεῖ ἀρχηγὲ τῆς τυχοδιωκτικῆς ταύτης συμμορίας, ποῦ εἶνε τώρα τὰ ἀνέφυκτα ἐκεῖνα καὶ ὕψηλα σχέδιά σου; πῦτε ἄρα γε θὰ καταλάβῃς ποῦ ἐπὶ τέλους σ' ἔφε-
ρεν ὁ ἱερός ἐκεῖνος ἐνδουσιασμός πρὸς πᾶν ὅ,τι λέγεται τέχνη;

Πιρὸς γέλως ἡκολούθησε τοὺς λόγους του τοῦτους καὶ τὸ ὄλγεινός συσταλλόμενον πρόσωπόν του κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Λεπτὴ καὶ καὶ σθενὲς φωνή, μόλις δυναμένη νὰ ψελλίσῃ λέξεις τινάς, ἐξήγαγεν αὐτὸν τῶν βρεμβαμῶν του.

— Ἄ, τὸ σκουληκάκι, εἶπε προχωρῶν πρὸς τὴν Ἰωσηφίνα, κύταξ' ἐκεῖ πῶς στριφογυρίζει 'στὸ χορτάρι. Ἐνόμιζα ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἐδῶ.

Ἡ μικρὰ κόρη ἐκράτει ὀκνῶν τοὺς ὀφθαλμούς κεκλεισμένους καὶ ἐψιδύριζε.

— Δόσε μου νὰ πιῶ, μητέρα μου.

Ὁ Θεόφιλος ἔκυψε πρὸς αὐτὴν λέγων — ἡ μητέρα σου νὰ σοῦ δώσῃ νὰ πιῇ; Δὲν πειράζει ἂν σοῦ δώσῃ τώρα, παιδί μου, ὁ πατέρας σου. Γιὰ σένα ἔχω ἐδῶ κάτι ποῦ θὰ σ' ἀρέσῃ χωρὶς ἀμυβολίας.

Ἡτοιμάσθη δὲ νὰ πληρώσῃ τὸ ποτήριον ἐπιλέγων,

— Τὸ κρασί θὰ ἦνε γιαιτρικὸ γιὰ τὸ καυμένο αὐτό· δὲν ἔμπορεῖ πλέον νὰ βαστάξῃ ἀπὸ τὸν τρόμο ποὺ ἐδοκίμασε. Ἄχ . . . ἡ μοιρολόγια ἀδείασε, μὲλις ἔμεινε ἓνα ποτήρι ἀκόμη. Τί πιὸτὸ ποῦ ἔκαμα! . . . Ὡς βλέπω, εἶμαι ὅλως διόλου ἀκρατὴς ἄνθρωπος.

Ταῦτα εἰπὼν ἐγονάτισε πρὸ τοῦ παιδιοῦ ἐγείρων τὴν κεφαλὴν του.

— Πίε, παιδάκι μου, εἶπε.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἐρρόφα ἀπλήστως τὸν φλογερὸν οἶνον, ἐν ᾧ ὁ Θεόφιλος παρατηρῶν αὐτήν, τί ὠραῖο πρόσωπο . . . τί λαμπρὰ μαλλιά ἔχει, ἐψιθύριζε, εἶνε νοστιμώτατο κοριτσάκι.

Βαθυηδὸν συνήλθεν εἰς ἑαυτήν ἡ Ἰωσηφίνα καὶ χάρις εἰς τὸν ζωγόνον οἶνον ἤρχισε πάλιν τὸ αἷμα ζωηρῶς νὰ κυκλοφορῇ εἰς τὸ τέως ἀπονεκρωμένον μικρὸν σῶμα.

— Τὸ γιαιτρικὸ ἐνεργεῖ, ὡς βλέπω, εἶπεν ὁ γέρον καμμιῶν τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτε ἡ Ἰωσηφίνα ἀνοίξασα τοὺς ἰδικούς της ἤτένισε συγκεχυμένη τὸν Σαμαρίτην καὶ ἡρώτησε.

— Ποῦς εἶσαι;

— Χμ . . . ποῦς εἶμαι; ὑπέλαβεν οὗτος εἰρωνικῶς· εἶμαι ὁ ἄνδρας μιᾶς γίγαντος . . . μάλιστα . . . ὅτε ἐγνωρίσα τὴν Ἰουλίαν, ἐξηκολούθησε μελαγχολικῶς ὁ γέρον ὡσεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁμιλῶν, αὐτὴ ἦτανε τότε ὅλως διόλου γυμνασμένη εἰς τὸ πάλαισμα. Περὶ τούτου ἐγὼ καμμίαν ἰδέαν δὲν εἶχον . . . ὁ πατέρας της εἶχε πολλὰ ἀγάλματα θπὸ κερί καὶ ἡ θυγατέρα του ὁμοίαζε μὲ ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα, τόσο ἦτανε ἀσπρη καὶ κόκκινη καὶ τρυφερά . . . ἀλλὰ . . . αὐτὸ εἶνε τώρα πολὺς καιρὸς. Αἰφνης διεκόπη καὶ ἔδθη τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ συνοφρυωθέντος μετώπου.

— Τί καλὸ παραμῦθι εἶνε, εἶπε τὸ παιδίον σπηρίζον τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ γέροντος· Πίς μου καὶ ἄλλα γιὰ τὴν γυναῖκα ἀπὸ κερί . . . τόσο ἀσπρη καὶ κόκκινη καὶ . . .

— Ὅχι, ἔσπενεν οὗτος νὰ εἴπῃ, θὰ σοῦ πῶ καλλίτερα καὶ τί ἄλλο εἶμαι ἐκτός ἀπὸ σύζυγος μιᾶς τέτοιας ἀνδρογυναίκας. Εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ θεάτρου! . . . Ξεύρεις τί θὰ πῇ αὐτό; . . . Ὅχι; Νά, ἄνθρωπος τοῦ θεάτρου λέγεται ἐκεῖνος ποῦ ἀπομιμᾶται τὴν ζωὴν, ποῦ μορφοῦν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ παριστάνει τὴν χαρὰν καὶ τὴν λύπην, τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν κατάραν τῆς υπάρξεώς μας. Ἐκτός τούτου εἶμαι ἀκόμη καὶ ἓνα κλάσμα ἀπὸ ὅλας τὰς ὠραίας τέχνας.

Ἐντοῦθα διεκόπη· τὸ στήθος του ὑρύνθη καὶ ἡ φωνὴ του προσέλαβε τόνον σαρκαστικόν, ὅτε ἐξηκολούθησεν — Ἐπάνω μου ἔχω κἄτι ἀπὸ ποιητὴν, ἀπὸ ζωγράφον, ἀπὸ μουσικόν, ἀπὸ δοιδόν, ἀπὸ ῥήτορα, τίποτε ὅμως δὲν κατέχω τόσο καλὰ, ὥστε νὰ ἦμαι κἄτι κ' ἐγὼ μόνον εἰς ἓνα πρᾶγμα.

Ἡ φωνὴ του δὲ μὲλις ἤκούετο, ὅτε ἐν τέλει προσέδθη μετὰ πικρίας· Ἀγαπῶ πολὺ τὴν τέχνην, ἀλλὰ δὲν εἶμαι τεχνίτης.

Ἐκ τῶν λόγων τοῦ γέροντος ἡ Ἰωσηφίνα οὐδὲν ἄλλο ἐνόησεν ἢ ὅτι ἐγίνωσκε πολλὰ πρᾶγματα, περὶ ὧν αὐτὴ οὐδεμίαν ἰδέαν εἶχεν· εἰζευρεν ἄρ' γε νὰ παίξῃ φλόουτο;

— Νὰ σοῦ πῶ, ἀνέκραξε ζωηρῶς αὐτή, ἔξερίς νὰ παίξῃς φλόουτο. Εγὼ ξέρω! Προσέδθη μετ' ὑπερφηφάνειας.

— Εὐγὲ σου λοιπόν, ἀπήντησεν ὁ γέρον συγκινηθεὶς καὶ φαιδρυνθεὶς ὑπὸ τῆς παιδικῆς ταύτης ἀφελείας, ἥτις τόσο ἦτο ξένη πρὸς τὴν πικρίαν τῶν λόγων του. Ἄλλ' ἐν ᾧ ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν μικρὰν κόρην παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ βραχιονός της τὸ χρυσοῦν φέλλιον καὶ ἐκπεπληγμένης ἀνεφώνησε.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ βραχιόλι τῆς Σουσάννας . . . ὦ . . . βέβαια, χωρὶς ἀμφιβολίαν. Αὐτὸ τὸ σταλίδι τῆς τὸ ἔδωκεν ἐκεῖνος ὁ ἄδελφος, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ αἵτιος τῆς . . . Ἀλλὰ πρὶν ἢ τελειώσῃ ἀπαῶθησε μακρὰν τὴν κόρην, ἐρωτῶν μετ' αὐστηρότητος· — Μήπως τὸ ἐβγαλες ἀπὸ τὸ χέρι τῆς κυρίας ἐκεῖ μέσα;

— Αὐτὴ μοῦ τὸ ἐχάρισε.

— Σοῦ τὸ ἐχάρισε; Πότε; . . .

— Ὅταν μ' εὗρῃς 'στὸ δρόμο . . .

— Ἄχ, νὰ ἔμπορῶς νὰ τὴν κρατήσης.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἐξήγαγε ταχέως τὸ φέλλιον ἀπὸ τοῦ βραχιονός της καὶ ἐναπέθηκεν αὐτὸ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Θεοφίλου.

— Πάρ' το . . . δὲν θέλω νᾶχω τίποτε ἀπ' ἐκεῖνηνα . . . τὴν φοβοῦμαι! εἶπεν ἡ κόρη βλέπουσα μετὰ φόβου πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραπήγματος. Κάθεται ἀκόμα ἐκεῖ μέσα;

— Ἐλα, χαμένον, ἀπήντησεν ὁ Θεόφιλος ἀπλήστως παρατηρῶν τὸ κόσμημα, ἂν ἤθελα νὰ σοῦ πάρω αὐτὸ τὸ πολύτιμο πρᾶγμα, θὰ ἔκαμνα πολλὸ ἀπρεπὰ, ἴσως μάλιστα καὶ χειρότερα. Ὡ, ὅχι, ἔχω ἀκόμη ἀρκετὴν ἡθικὴν δύναμιν, νὰ μὴ κόμω σφάλμα τι, διὰ τοῦ ὁποίου ἔμπορῶς νὰ τὴν Ἰωσηφίναν.

— Πήγαινε νὸ πῆς 'στους συγγενεῖς σου, πῶς βρήκες τὸ πλοῦσιον αὐτὸ δῶρον, εἶπε, καὶ μὴ χάνῃς τὸν καιρὸ σου ἐδῶ.

Ἄλλ' ἐν ᾧ ἡτοιμάζετο νὰ ἐγερθῇ ἡ μικρὰ κόρη ἤρπαξε καὶ τὰς δύο του χεῖρας,

— Μονάχη δὲν περνῶ ἀπὸ το νεκροταφεῖο· αὐτὸς θὰ μὲ βρῇ πάλι . . . καὶ . . .

— Ποῖος;

— Νά, ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ποῦ μ' ἔβαλεν ἐκεῖ μέσα.

— Ἐπίτηδες λοιπόν σ' ἔκλεισαν ἐκεῖ μέσα; αὐτὸ εἶνε φοβερόν!

— Ἐγὼ δὲν ἤμουνα ἀτακτη, ὅχι, εἶπεν ἡ κόρη, ἤθελα νὰ κόψω τριαντάφυλλα γιὰ τὴ μητέρα μου ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο.

— Δι' αὐτὸ λοιπόν! . . . ἤθελες νὰ κόψῃς ἄνθη, ποῦ δὲν σ' ἀνήκουν.

— Μὰ δὲν ἔμπορῶς νὰ κόψουμε ὅλα τὰ λουλούδια ποῦ ἀνθίζουν;

— Ὅχι εἰς ὅλα τὰ μέρη.

— Ἡ μητέρα μου μ' εἶπε, πῶς τὰ λουλούδια τᾶκαμεν ὁ θεὸς ν' ἀνθίζουν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

— Ὡ ἀδωότης, ἀγνοεῖς ὅλως διόλου τὰ αὐστηρὰ δικαιώματα τῆς ἰδιοκτησίας εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Ποῦ εἶνε λοιπόν ἡ μητέρα σου;

— Εἶνε ἐδῶ 'στὸ νεκροταφεῖο καὶ εἶνε πεθαμένη, ἀπεκρίθη ἡ κόρη ἀφελῶς. Πήγαίνε με 'ς αὐτήν, σὲ παρακαλῶ, γιὰ τί θέλω νὰ τὴν ἰδῶ· θὰ τῆς πῶ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ χῶμα. Ἐκεῖ ποῦ κάθεται εἶνε καὶ τὸ μεγάλο λουλούδι, ἅμα τὸ ἰδῶ θὰ τὸ γνωρίσω . . .

— Ἄχ, παιδάκι μου, τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λέγεις; διέκοψεν αὐτὴν ὁ Θεόφιλος μετὰ συγκινήσεως διωπεύων αὐτήν, δὲν ἔμαδες ἀκόμη τί θὰ πῇ, νὰ ἦνε κἀνένας πεθαμένος; Ἡ μητέρα σου δὲν ἔμπορεῖ πλέον νὰ ἔλθῃ 'ς ἐσένα.

— Δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἔλθῃ; ἐψιθύρισε ἡ Ἰωσηφίνα μετ' ἀπεργυράπτου θλίψεως.

Ὁ Θεόφιλος ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἐπιταφίου λίθου καὶ ἔσπεν αὐτὴν εἰς τὸ στήθος του — Ἡ μητέρα σου χωρὶς νὰ τὴν βλέπῃς εἶνε πάντα μαζὶ σοῦ, ἔλεγε παρηγορῶν, αὐτὴ σὲ βλέπει καὶ σὲ φυλάγει . . . ἀλλὰ ἐσὺ δὲν ἔμπορῃς νὰ τὴν ἰδῇς.

— Ἀμὸ ἐγὼ θέλω νὰ τὴν ἰδῶ, εἶπεν ἡ Ἰωσηφίνα ὀλοφύρουσα, θέλω νὰ χορεύω ἔμπροστὰ της πάλιν, καὶ νὰ τραγουδῶ καὶ νὰ παίζω φλόουτο, κι' αὐτὴ νὰ παίξῃ τὸ ταμπουρίνι.

— Ἡ μητέρα σου ἔπαιζε τὸ ταμπουρίνι; Ἀ, τὸ ταμπουρίνι ἀνῆκει εἰς τὴν τάξιν τῶν καλλιτεχνῶν, ὥστε ἡ μητέρα σου θὰ ἦτο καὶ αὐτὴ καλλιτέχνης. Τί κάμνει ὁ πατέρας σου; Ἡ . . . μήπως πέθανε καὶ αὐτός;

Ἡ Ἰωσηφίνα ἐταράχθη καὶ ἐφάνετο οὕσα ἐν ἀμηχανίᾳ περὶ τῆς ἀπαντήσεως.

— Δὲν ἔξευρίς λοιπόν τὸν πατέρα σου;

— Τὸν πατέρα λὲς ἀπὸ τὸ σύνταγμα; ὑπέλαβεν ἡ κόρη· εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ δὲν τὸν εἶδα.

Ὁ γέρον ἐμεδίασε μελαγχολικῶς ψιθυρίζων. Ἡ μητέρα ἔπαιζε ταμπουρίνι, καὶ ὁ πατέρας ἀπὸ τὸ σύνταγμα ἦτανε ἄπιστος . . . Ἄ, τώρα ἔμπορ' νὰ καταλάβω. Μετὰ συμπαιδείας δὲ προσβλέπων τὴν Ἰωσηφίναν, τὴν ἡρώτησε.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ἰωσηφίνα.

— Καὶ πῶς ἀλλῶς . . .

Ἡ κόρη ἐσιώπα.

— Δὲν ἔξερίς; ἐπανέλαβεν ἐρωτῶν.

Ἄλλ' αὐτὴ ἔσειεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ποῦ γεννήθηκες; τὴν ἡρώτησε πάλιν.

Ἡ Ἰωσηφίνα δὲν ἐνόησε τὴν ἐρώτησιν.

— Δὲν ἤσουν αἰλοῦ πούπετα, παρὰ μόνον ἐδῶ;

— Ἦμουνα, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωσηφίνα, μετ' τὴν μητέρα μου 'ς ἓνα καλὸ σπῆτι, ἀπὸ κεῖ ἤρθαμε μαζὶ ἐδῶ.

— Καὶ ποῦ κάθεται ἐδῶ τώρα.

Ἄλλ' εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡ κόρη τὸν προσέβλεψεν ἐκ τοῦ πλάγιου μετὰ δυσπιστίας, καὶ εἶπε·

— Δὲν σοῦ λέγω κ' ἐγὼ τώρα ἄλλο τίποτε, γιὰ τί θὰ μὲ πῇς πάλι πίσω 'στὴ γῆρά. Ἀμὰ ἐγὼ δὲν θέλω! Καμμιὰ φορὰ δὲν θὰ πάγω ἐκεῖ, ἐξηκολούθησε κλαίουσα αὐτὴ θέλει νὰ μὲ βάλῃ νὰ μ'βαλῶσω μιὰ τόση μεγάλη, βρώμικη κάλτσα . . . καὶ ποτὲς νὰ μὴ παίξω φλόουτο.

Ὁ γέρον ἀνεκάγχασε λέγων — Βλέπω ὅτι ἔχεις εἰς τὰς φλέβας σου γνήσιο καλλιτεχνικὸ αἷμα, ποῦ δὲν βράζει καὶ ἂν ἰδῇ ἀκόμη κομμάτια τὴν κάλτσα, ποῦ φορεῖ.

(ἔπεται συνέχεια).

